

József Attila

MIKOR AZ UCCÁN ÁTMENT
A KEDVES

Mikor az uccán átment a kedves,
galambok ültek a verebekhez.

Mikor gyöngéden járdára lépett,
édes bokája derengve fénylett.

Mikor a válla picikét rándult,
egy kis fiúcska utána bámult.

Lebegve lépett – már gyúlt a villany
s kedvükre nézték, csodálták vígan.

És ránevettek, senki se bánta,
hogy ő a szívem gyökere-ága.

Akit ringattam vigyázva, ölben,
óh hogy aggódtam – elveszik tőlem!

De begyes kedvük szívemre rászállt,
letörte ott az irígy virágszált.

És ment a kedves, szépen, derűsen,
karcsú szél hajlott utána hűsen!

Attila József

WHEN THE BELOVED ONE CROSSED
THE STREET

When the beloved one crossed the street,
doves settled to sparrows at her feet.

When she stepped on the pavement lightly,
her sweet ankles were shimmering brightly.

When she gently lifted her shoulder,
a little boy turned round to behold her.

She seemed to hover – the lamps were lit,
she saw pleased glances around her flit.

Many smiled at her, they took it in good part
that she was roots and branches for my heart.

How in my arms I'd rocked her charily,
afraid that they would take her from me!

But my heart felt the gallant mood in them,
which broke in me envy's flowering stem.

And the beloved one went on gracefully
in her wake slender winds wavered coolly.